

Alzina del Cellers

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: El Cellers
Alçada: 298

Coordenades:

Latitud: 41.64468
Longitud: 1.8921
UTM Est (X): 407737
UTM Nord (Y): 4610919

Classificació

Número de fitxa 08179 - 391
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Està afectat pel banyarriquer (*Cerambyx cerdo*). Caldria algun tractament fitosanitari.

Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 08178A009000030000OQ

Fitxes associades:

[El Sallés; el Cellers](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 01/06/2019 - 02:00

Descripció

L'alzina vella (*Quercus ilex*) del Sallés o Cellers està situada a tocar de l'era, a mà dreta. L'accés es fa des del camí que puja cap a la carena del Sallés fins arribar a la pallissa.

Creix a la feixa de sota, incrustada en el mur de pedra seca que aguanta el marge, prop de la pallissa construïda al dessota de l'era. La vegetació que l'envolta és bàsicament d'herba amb boix i galzeran i rebrots de lledoner pels voltants. Mesura uns 20 metres d'alçada total per uns 12 metres de capçada mitjana. El seu port vertical es deu a que ja fa molts anys se li varen tallar algunes de les branques potents que creixien horitzontalment i li hauria donat l'aspecte característic arrodonit. El volt de soca és de 4,70 m per 3,80 de volt de canó. Des de ran de terra fins a la creu mesura sis metres. L'escorça és forca i clivellada, amb una gran quantitat de galeries infringides per l'escarabat banyarriquer. Per sobre de la creu neixen varies branques potents d'un diàmetre de més d'1,20 m de diàmetre que creixen amb força derivant a altres branques que formen una capçada més semblant a un roure que una alzina. Les fulles més tendres tenen un marge dentat i punxant. L'anvers és de color verd fosc i el revers blanc i pelut, sobretot a les fulles més velles. El fruit és el gla, amb les escames de la cúpula no punxants. L'alzina floreix als mesos d'abril o maig i les glans maduren al començament de la tardor.

Observacions:

Segons el seu propietari l'alzina almenys té sis-cents anys.

Història

Es tracta d'un espècimen autòcton de la zona i per tant, molt més resistent als incendis que no pas el pi. La fusta de l'alzina s'ha emprat tradicionalment per a fer carboneig. El creixement d'aquest arbre perennifoli és molt lent, i per tant produeix una fusta extremadament dura i compacte, molt apreciada per a fer eines per treballar la terra i fusteria (boter, mestre d'aixa, fuster...). De l'escorça se n'obtenen tanins que serveixen en l'adoberia, però també és apreciada la mel mono floral. Les alzines prop de les masies han estat molt apreciades en temps on hi havia bestiar, perquè els glans eren emprats per donar de menjar als porcs.

Bibliografia

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà de Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

http://parcsnaturals.gencat.cat/ca/coneixeu-nos/arbres-monumentals/am_a...

